

1. Wat kun je verlangen naar een oase onderweg...

De afgelopen dagen hebben we er allemaal naar gesnakt: plaatsen van verkoeling en verfrissing: de schaduw van bomen, de heerlijke smaak van gekoeld water. In feite snak je in de hitte naar een oase. We hoorden aan het begin van de dienst over Elim: dat was zo'n oase voor het volk Israël, toen het uit Egypte getrokken was, 1400 jaar voor Christus, en in de snikhete woestijn moest zien te overleven. Er staat dan in Exodus 15: 27: 'Toen kwamen zij bij Elim. Daar waren twaalf waterbronnen en zeventig palmbomen. Zij sloegen daar hun kamp op aan het water.' Een heerlijke oase onderweg!

2. Malta: een oase onderweg voor Paulus

Zo'n oase onderweg, daar kun je lètterlijk naar verlangen. Maar je kunt ook in gééstelijke zin verlangen naar een oase onderweg. Als Paulus aan boord is van een schip dat hem naar Rome moet brengen, komt dat schip in een zware storm terecht. Paulus wordt als gevangene naar Rome gebracht. Hij heeft zich beroepen op de keizer, dat kon niet anders, door de omstandigheden zag hij geen andere weg dan dat te doen. Vervolgens kreeg een Romeinse officier, Julius, de opdracht om Paulus naar Rome te brengen. Julius was Paulus goed gezind, gelukkig. Tijdens die zware storm, die maar liefst twee weken duurde, leek bijna iedereen aan boord de moed te verliezen. Lukas vertelt in het vorige hoofdstuk, Handelingen 27, dat er 276 mensen aan boord waren. Dat waren: de bemanning, en er waren Romeinse soldaten en gevangenen - Paulus was niet de enige gevangene aan boord – en er waren nog meer passagiers. Zo waren er ook vrienden van Paulus die meereisden, onder andere Lukas, de schrijver van het boek Handelingen. Twee weken storm. Een vreselijke noodsituatie. Iedereen kijkt de dood in de ogen. Maar dan houdt Paulus een toespraak aan boord. Hij zegt: 'Mensen, blijf moed houden! God heeft een engel naar mij toegestuurd, die heeft gezegd dat ik in Rome voor de keizer zal moeten staan, en dat wij állemaal gered zullen worden. Het schip zal verloren gaan, maar niemand van ons zal omkomen. Dus ga even goed eten, dat is nodig voor jullie redding.' De mensen luisteren naar Paulus, en ze zien dat hij brood neemt, God dankt, het brood breekt en gaat eten. En hoewel het hier gaat om een gewone maaltijd is dat een prachtig beeld van het Heilig Avondmaal: midden in de storm van je leven mag je eten van het brood dat dient tot je redding. Vervolgens loopt het schip vast op een zandbank, vlak bij een eiland, en inderdaad, het schip gaat verloren, de achtersteven breekt af. De soldaten aan boord zijn van plan om alle gevangenen te doden, want als de gevangenen ontsnappen, worden zij erop aangekeken en krijgen zij de doodstraf. Maar Julius, de officier, houdt hen tegen. Mensen springen overboord en zwemmen naar het eiland toe. Anderen drijven op planken of ander wrakhout. En als ze op het eiland aangekomen zijn, wat blijkt dan? Iedereen is gered! Alle 276 opvarenden! Het is echt een wonder van God! De schipbreukelingen komen in contact met de bewoners van het eiland en ze vragen: 'Hoe heet het hier?' 'Malta', zeggen de mensen, 'dit eiland heet Malta'. Weet je wat die naam betekent? Het komt van het Fenicische woord 'maleth', dat betekent 'schuilplaats, toevluchtsoord.' En dat klopt hier helemaal. Malta is voor Paulus en ook voor al die 275 andere opvarenden echt een toevluchtsoord. Wat staat er in

vers 2? 'En de inlandse bevolking bewees ons buitengewone menslievendheid, want zij staken een vuur aan en haalden ons er allen bij, vanwege de regen die was gaan vallen, en vanwege de koude.' Je moet je voorstellen: het is winter, het is koud, het regent, en al die mensen komen druipnat aan land. En wat doen dan de bewoners? Je zou zeggen: misschien willen ze die indringers helemaal niet. In onze vertaling staat netjes: 'de inlandse bevolking', maar in het Griekse origineel staat de 'barbaroi', de Barbaren op het eiland. Dat waren mensen die geen Grieks spraken, mensen die een beetje achtergebleven waren. Maar wat een verrassing: ze bewijzen de schipbreukelingen 'buitengewone menslievendheid'. Ze gaan gelijk een enorm vuur maken, niet even een fakkie op het strand, nee, een gróót vuur, waar heel veel mensen omheen kunnen zitten om op te warmen. De schipbreukelingen zelf helpen natuurlijk ook mee. Paulus komt aanlopen met een grote bos takken, en gooit die in het vuur. Maar

Standbeeld van Paulus op Saint Paul's Island (Paulus' Eiland) bij Malta: de plaats waar de schipbreuk waarschijnlijk heeft plaatsgevonden

op dat moment schiet er een adder uit die bos takken en bijt zich vast in de hand van Paulus. De eilandbewoners schrikken enorm! Dit overleeft niemand, zo'n beet van een giftige adder. En ze denken: 'Dit is vast een straf van de goden! Deze man is vast een moordenaar. Hij is ontkomen aan de storm, nu krijgt hij alsnog zijn verdiende loon.'

Maar wat doet Paulus? Hij schudt de adder van zijn hand in het vuur, en er gebeurt verder helemaal niets. Paulus zwelt niet op, hij valt niet dood neer, niets! Want Paulus weet zich beschermd door Jezus Christus. Die engel heeft het toch gezegd? 'Paulus, jij moet voor de keizer verschijnen!' En de Here Jezus Zélf heeft gezegd in Lukas 10: 19: 'Zie, Ik geef u de macht om op slangen en schorpioenen te trappen en de

macht over alle kracht van de vijand; en niets zal u schade toebrengen.' Paulus is vol vertrouwen, en de Maltezers, die zien dat! En als ze dat zien, dan draait de stemming 180 graden om. Eerst dachten ze dat Paulus een moordenaar was, nu zeggen ze: 'Deze man is een god!'

Dat is al weleens eerder gebeurd, tijdens de eerste zendingsreis van Paulus en Barnabas in de plaats Lystre. Toen dachten de mensen dat ook: dat Paulus en Barnabas goden waren. Paulus en Barnabas deden toen alle moeite om dat tegen te spreken. Hier op Malta wordt dat niet vermeld, maar natuurlijk heeft Paulus op dezelfde manier gereageerd. Paulus liet zich nooit als een god vereren. Het is alsof de schrijver van Handelingen, Lukas, vooral de humor wil tekenen: eerst ben je een moordenaar, en opeens ben je een god.

Dat voorval zorgt voor heel veel goodwill van de eilandbewoners, en die wáren al zo vriendelijk, zo menslievend. Vervolgens gebeurt er nog iets. Paulus en nog een aantal anderen uit de groep worden naar de voornaamste man van het eiland gebracht, een zekere Publius. Hij is heel vriendelijk, hij biedt gastvrijheid aan, en hij vertelt dat zijn vader ernstig ziek is. Paulus gaat naar die vader toe. Hij bidt tot God om een wonder, en wat gebeurt er? De zieke man geneest!

Als dat bekend wordt, komen mensen van het hele eiland met hun zieken naar Paulus toe, en iedereen wordt genezen. Als ik dat lees, dan moet ik denken aan Jezus in Kapernaüm. Daar gebeurde dat ook: zieken uit de hele omgeving werden naar Hem toegebracht. En dan staat er in Mattheüs 14: 36: 'En allen die Hem aanraakten, werden gezond.'

Drie maanden lang zijn de schipbreukelingen daar op Malta. Zij wachtten tot de winter voorbij is, want in de winter werd er niet

gevaaren op de Middellandse Zee. En als dan de lente komt en ze varen mee met het eerste schip dat naar Rome vertrekt, dan komen vervolgens de eilandbewoners naar de kade met allerlei lekkers, eten, drinken, kleding, noem maar op, alles wat ze nodig hebben. En geloof maar dat ze gezwaaid hebben, zo lang ze konden. Drie maanden lang was Malta een oase voor Paulus en al die mensen om hem heen. Je moet het je even indenken: Paulus had twee jaar lang vastgezeten in een donkere cel in Caesarea. Hij moet daar vaak gedacht hebben: 'HERE, waarom? Waarom staat mijn leven stil? Misschien heeft hij mooie gesprekken gehad met medegevangenen, dat kan, maar het staat er niet bij. Vervolgens moet hij dan als gevangene naar Rome. En dan is er die vreselijke storm, twee weken lang. Die tijd op Malta is echt een oase geweest. Een bemoediging van Jezus Christus, die daar, op Malta, laat zien dat Hij Koning is: Hij redt Paulus van de golven, met die 275 anderen. Hij redt Paulus van het gif van de adder. Hij geeft Paulus macht over de ziekte van de vader van Publius en van al die andere mensen. Hij zorgt ervoor dat de Maltezers buitengewoon menslievend zijn en aan het einde aankomen met cadeau's.

3. Daarna geeft Jezus nog méér bemoedigingen

Een oase, een bemoediging onderweg. Zoals later eigenlijk nog een keer. Want het schip komt aan in Puteoli, de havenstad bij Napels. En daar blijken christenen te wonen. Zeven dagen lang mag Paulus bij hen verblijven. De officier, Julius, vindt dat blijkbaar goed! En dan wordt Paulus meegenomen over de Via Appia, de beroemde Romeinse heerbaan richting Rome. En twee keer komt een groep christenen uit Rome hem tegemoet: bij de Appiushoofdweg, 65 kilometer vanaf Rome en bij de Drie Herbergen, Tres Tabernae, 50 kilometer vanaf Rome. De christenen zijn hem vanuit Rome tegemoet gelopen. Dat moet zo'n enorme bemoediging voor Paulus zijn geweest! Zo staat het er ook in vers 15: 'Toen Paulus hen zag, dankte hij God en greep moed!' Paulus was op weg naar de keizer, om berecht te worden. Hij wist dat hij kon eindigen in de arena, voor de leeuwen! Dit was bepaald geen gemakkelijke reis, die tocht naar Rome. Maar zie je hoe Jezus over hem waakt? En hoe Jezus hem bemoedigt? Steeds weer een oase onderweg.

4. Waar Jezus laat zien dat Hij Koning is, daar is een oase

Vandaag hebben wij het Heilig Avondmaal gevierd. En je zou kunnen zeggen: ook dat Heilig Avondmaal is een oase onderweg, een bemoediging! Want hoe je leven er ook uitziet, bij niemand van ons is het alleen maar voorspoed, niemand gaat alleen maar flierefluitend door het leven. Wij hebben allemaal onze strijd te strijden, met jezelf, met de verleidingen in je leven, met tegenslag, met teleurstelling, met werkdruk, met eenzaamheid, met onvervulde verlangens en dromen die uiteen spatten.

En natuurlijk kan het dan fijn zijn om vakantie te hebben, misschien binnenkort op pad te gaan. Dat is ook een soort oase. Daar kun je dankbaar voor zijn. Maar veel mensen hebben geen vakantie. En de zomer kan ook juist een moeilijke tijd voor je zijn, omdat iedereen weg is, en jij niet.

Weet je: de mooiste oase is daar, waar de Here Jezus laat zien dat Hij Koning is. Zoals Hij dat liet zien op Malta, waar Hij Paulus redde en gebruikte om anderen te redden. Hou dat vast: een oase is een plek waar Jezus Koning is, waar je dat mag zien.

Ik kwam een bericht tegen, geschreven door Clarence Hall. Hij was oorlogsverslaggever in de Tweede Wereldoorlog en was in 1945 op het Japanse eiland Okinawa. Dat eiland werd toen door de Amerikanen veroverd. Hij schrijft: 'Het was begin 1945 toen ik als oorlogsverslaggever op Okinawa voor het eerst in Shimabuku kwam, een dorp met zo'n duizend inwoners.'

Het werd door de Amerikanen onder vuur genomen, maar toen de voorhoede het dorp bereikte, stopten ze abrupt met schieten. Op de weg stonden twee oude mannetjes. Ze bogen diep en begonnen te spreken. De doorgewinterde sergeant was op zijn hoede voor een valstrik, en hij liet een tolk komen. De tolk schudde zijn hoofd. 'Ik begrijp het niet. Het lijkt erop dat we worden verwelkomd als 'mede-christenen'. De een zegt dat hij de burgemeester van het dorp is, de ander is de schoolmeester. Dat is een Bijbel, dat boek dat de oudste in zijn hand heeft...'

Trots lieten de twee oude mannen ons hun vlekkeloze huizen zien, hun terrasvelden, vruchtbaar en netjes, hun magazijnen en graanschuren, hun gekoesterde suikermolen. Het dorp was net een stralende diamant.

Stukje bij beetje kwam het ongelooflijke verhaal naar boven. Dertig jaar eerder had een Amerikaanse zendeling op weg naar Japan een tussenstop gemaakt in Shimabuku. Hij was niet lang gebleven, maar wel lang genoeg om twee mensen tot Jezus te leiden, dat waren deze twee mannen. De zendeling had hun een paar liederen geleerd en hij had hun een Japanse vertaling van de Bijbel gegeven. Ook had hij hun aangemoedigd om die Bijbel goed te lezen en er ook naar te leven. Sindsdien hadden ze geen contact meer gehad met een christen. Maar in die dertig jaar waren ze erin geslaagd om een christelijke democratie op te zetten, in haar meest pure vorm.

Hoe was dat gebeurd? In de Bijbel hadden de twee bekeerlingen niet alleen een Persoon gevonden waarop ze hun leven konden bouwen, Jezus Christus, maar ze hadden ook gezonde voorschriften ontdekt waarop hun samenleving kon worden gebaseerd. Ze hadden de Tien Geboden aangenomen als het wetboek van Shimabuku, ze hadden de Bergrede als hun gids voor sociaal gedrag. De schoolmeester gebruikte de Bijbel als het belangrijkste leerboek: elke dag lasen de leerlingen eruit voor en belangrijke stukken leerden ze uit hun hoofd. In het dorpsbestuur waren de voorschriften van de Bijbel wet. Opgevoed met dit boek had een hele generatie dorpsbewoners hun ideeën over menselijke waardigheid en over wat je moet doen als burger ontleend aan de Bijbel. Het resultaat was duidelijk zichtbaar. Shimabuku had al jarenlang geen gevangenis, geen bordeel, geen dronkenschap... Er was een hoog niveau van gezondheid en geluk.

De volgende dag werd we door de strijd meegesleurd. Maar een paar dagen later, tijdens een pauze, bestelde ik een jeep met chauffeur en ging ik terug naar Shimabuku. Over de kronkelende wegen buiten het dorp bewogen enorme vrachtwagenkonvoien en eindeloze rijen Amerikaanse troepen. Achter hen lagen gepantserde tanks, zware artillerie. Maar binnen was Shimabuku een oase van rust. Opnieuw wandelde ik door de stille dorpsstraten en genoot van Shimabuku's vrede. Er klonk een geluid van gezang. We volgden het en kwamen bij het huis van de burgemeester, waar een merkwaardige religieuze dienst gaande was. Omdat ze geen kennis hadden van kerkelijke vormen of rituelen, hadden de dorpingen hun eigen rituelen ontwikkeld. Er werd veel bijbellezing door de oude schoolmeester gedaan, zingend herhaald door de gelovigen. Na veel gebeden, spontaan uitgesproken door mensen in de menigte, was er een discussie over problemen in de gemeenschap. Bij elke vraag wendde de schoolmeester zich snel tot een bijbelpassage om het antwoord te vinden. Na de dienst wachtten we terwijl de menigte vertrok, en mijn chauffeur fluisterde schor: "Dus dit is het resultaat van alleen een Bijbel en een paar oude mannen die als Jezus willen leven!" Toen keek hij naar een granaatput en mompelde: "Misschien gebruiken wij het verkeerde soort wapens."

In het dorp konden de mensen zich weinig herinneren van die zendeling, dertig jaar eerder. Ze wisten zelfs zijn naam niet meer. Ze wisten alleen nog wat hij had gezegd bij zijn afscheid: "Bestudeer dit Boek goed. Het zal je een sterk vertrouwen geven. En als het geloof sterk is, dan is alles sterk."

5. Ook jou geeft Jezus een 'Malta', een 'schuilplaats'

Dit dorp, Shimabuku, was een oase onderweg. Zoals Malta dat was voor Paulus. Waar Jezus wordt erkend als Heer, daar is rust. Daar is vrede. Daar vind je een oase. Daar vind je zo'n Malta, zo'n 'schuilplaats'. Vandaag vierden we het Heilig Avondmaal, een moment van bemoediging onderweg. Maar elke zondag is in feite zo'n oase van rust, als je de zondag viert tot eer van Jezus Christus. En elke keer als je je afzondert om de Bijbel te lezen, om te bidden, dan stap je binnen in zo'n oase. Soms vind je een oase in een klooster, of op een conferentie. Maar altijd is er rust, altijd is er vrede, waar Jezus Christus Zijn armen uitstrekt.

We gaan weer een nieuwe week tegemoet. Wees niet bang, maar zoek de Here Jezus. Hij zal je op Zijn tijd oases geven, genoeg om het vol te houden. Amen.